

QUI AMB MAINADA S'ACOTXA...

Aquella fe que no ens hauria de faltar mai, que no ens hauria de posar mai en cap dubte, la vag perdre. Un matí vaig despertar-me sense; vaig perdre la fe en els homes. Em desperto i vet ací que ja no la tenia. Em vaig despertar sense, com m'hauria pogut despertar-me sense cartera per culpa d'un lladre a la nit.

Vaig veure que l'home, que en el curs de la seva vida pot ajudar a construir, a estimar, a ser lliure, que està despert en mig de la creació, que té noció de les coses que existeixen, només pensava en destruir; destrucció arbitrària de llocs o llogarets, persecució per causes polítiques o religioses, crims, assassinats: Havia esclatat la guerra.

Quan contemplava els camps, els nostres camps, hi trobava un verd diferent del que jo coneixia, arbres, boscos, torrenteres, i principalment la remor del carrer, eren molt distints.

Des de llavors han passat molts anys, potser seria millor deixar-ho tot i recordar solament quan erem infants que pensàvem com a infants, i reaccionàvem com a infants, és, no hi ha cap dubte, el millor pas per aquesta vida. Però la pitjor temptació no presenta mai en el decurs de la infantesa, ni en el de la joventut com ens podem pensar, sinó al passar a l'edat dels cinquanta anys. Llavors hom comença a endurir-se i experimentar la recança d'aquella tendresa que tal volta mai ha conegut. Es veuen les coses de la vida des d'un punt distint, tal vegada perquè els anys ensenyen que de joves és el poguer i de vells el saber o perquè aquest fardell tant feixuc que hem portat en el transcurs de la vida ens ensenya a estimar més les coses i reaccionar davant els fets i a no fer com els gegants de la processó que miren per la bregueta, i mirant així, només veuen un costat de les coses.

A la nostra edat sentim els "brams" dels ases, els "bels" de les cabres i dels bès, el "cloquejar" de les gallines i no són els mateixos de la joventut: ens donen la sensació d'una tranquil·litat profunda de la que desitjaries no despertar-ne, però el que no fem ni podem fer mai és prendre per un llop el que no és més que una mula.

Seria millor poguer parlar de primavera, trobar signes que puguin marcar una pauta d'esperança; desitjaria, perquè sé que es necessita-que tots plegats estiguéssim disposats a recuperar aquest equilibri que hem perdut.

Però, com podem parlar de Primavera si **Primavera és Horitzó distint** i estem portant l'enfoc dels problemes del Municipi en direcció d'una societat viciada i d'indiferentisme en la qual ens trobem amb homes que diuen que practiquen una ideologia símbol de la qual és la **llibertat de l'home sense oblidar la llibertat i els drets que tenen els pobles a lluitar contra tot tipus d'opressió política o cultural**, i quan han estat elegits obliden fàcilment la seva tasca? Ens trobem amb un mal que és fomentat i mimat, desenvolupat i gairebé enaltit.

Com podem parlar de Primavera si **Primavera és canvi**, amb un grup d'autoritats al poble que manen, aproven, desestimen, o prometen; uns administratius que pensen, planifiquen, aproven o executen i sense consultar amb el poble li deixen la tasca més difícil, la de pagar les conseqüències de tot el que li manen, aproven, desestimen, prometen i planifiquen; i el que és més greu: el poble executa i paga.

Com podem parlar de Primavera si **Primavera és clamor** i en el nostre Ajuntament es treuen a rel·luir amb tanta freqüència les lleis de Règim Local imposades per la dictadura i es deixa de banda la Constitució Espanyola aprovada a les Corts el 31 de Octubre de 1978 i refrendada pel poble el dia 6 de desembre? És que no són les lleis de Règim Local anticonstitucionals? No estaria de més recordar que la Constitució diu: Els ciutadans i els poders públics resten subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic. Correspon als poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives; remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, economia, cultural i social.

Voldria recuperar aquella fe perduda, perquè els homes necessiten fe en el destí, en nosaltres mateixos, en els altres, i aquesta fe és necessària per que ens obrim de bat a bat i poguem tenir fe, en el present i en el futur.

Sé molt bé que als sords no se'ls pot dir que ho són, perquè no ho senten, hauriem de cridar molt i el més probable és que la saliva no ens passaria a la gargamella, però dubto que després de tants anys que ens ha estat negat el dret de reunió a conèixer a fons els partits polítics tinguem tantes persones capacitades i mentalitzades per a definir-se d'un partit i que es puguin portar a cap tan rapidament decisions de tanta responsabilitat com la que s'ha pres recentment.

Si els que som a baix (el poble) reflexionem ens adonarem que no tenim altre remei, que jo, que en coneixia una que se li apareixia Santa Filomena com aquell que res, seria potser una idea pistonuda, ja que els nostres representants no hi veuen més, l'hi demani que intercedeixi per tots nosaltres amb la més bona voluntat; i els grans, els que ja no mirem per la bragueta com els gegants de la processó i veiem les coses de ple a ple hem de quedar capbaixos i pensar solament que "qui amb mainada s'acotxa, culcat es lleva".

ERNEST PLANAGUMÀ i GARRIGA

PEIXETERIA MATAMALA

C/. De Dalt, n° 41 - Telef. 44 01 80
BESCANÓ